

UZASADNIENIE

Na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego, Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

P. S. w dniu 24 sierpnia 2014r. w O. przy ul. (...) na parkingu przed klubem nocnym U (...) kopiąc w zaparkowany samochód osobowy marki M. (...) nr rej. (...) dokonał jego uszkodzenia w postaci wgniecenia powierzchni lewego błotnika powodując straty w mieniu na kwotę 1062 zł. netto (1306,26 zł. brutto z vat) na szkodę M. R.. P. S. w dniu 24 sierpnia 2014 r. przyjechał do O. wraz z kolegą D.nem S. i koleżanką N. T. (1) w celu pójścia na dyskotekę. Po przyjeździe do O. w/w udali się pod dyskotekę –klub nocny U (...) przy ul. (...). Był to lokal, który znał wcześniej D. S. (1), gdyż tam bywał. Pojazd m-ki P. kol. srebrnego 207 należącego do D. S. (1), którym w/w przyjechali do lokalu, zaparkowali na parkingu przed lokalem „u Papy M.". P. S. wyszedł z w/w pojazdu i postanowił załatwić potrzebę fizjologiczną –po czym „oddał mocz" na przednie, lewe koło auta m-ki M. zaparkowanego na tym parkingu tuż obok murku. Odchodząc od auta w/w zauważył jak podchodzi do niego ochroniarz z w/w klubu i zwrócił mu uwagę, że niewłaściwie się zachował. Odchodząc od auta P. S. usłyszał jak ten ochroniarz mówił w stosunku do niego, że ma stąd odejść bo mu przywali lub usunie go z przed lokalu. P. S. stał przed schodami naprzeciw wejścia do lokalu i kiedy D. S. i N. T. doszli do niego wszyscy razem weszli do lokalu. Ten sam ochroniarz, z którym wcześniej rozmawiał P. S., powiedział ochroniarzom żeby w/w nie wpuścili na imprezę. P. S. zdenerwował się z tego powodu i następnie podszedł do pojazdu m-ki M. (...) nr rej. (...), na który wcześniej załatwił potrzebę fizjologiczną i z całej siły kopnął go nogą w lewy przedni błotnik. Zaraz po tym fakcie P. S. uciekł z miejsca zdarzenia, i nie wrócił już później w to miejsce. W/w uciekał w stronę (...). W wyniku kopnięcia P. S. dokonał uszkodzenia pojazdu w postaci wgniecenia powierzchni lewego błotnika powodując straty w mieniu na kwotę 1062 zł. netto (1306,26 zł. brutto z vat) na szkodę M. R..

/ dowody: wyjaśnienia oskarżonego k. 35-36, 65

zeznania świadka M. R. k. 3-4k

zeznania świadka W. J. k. 7

zeznania świadka D. S. (1) k. 15-16

zeznania świadka N. T. (1) k 32

protokół oględzin k. 8

kopia umowy k. 22

dane z monitoringu k. 22, 52a-52b

materiał poglądowy k. 49/

P. S. w swoich wyjaśnieniach przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił zgodnie z poczynionymi ustaleniami faktycznymi w sprawie. P. S. posiada wykształcenie zawodowe, z zawodu jest rolnikiem. Był już uprzednio karany sądownie z popełnione przestępstwa.

/ dowody:

wyjaśnienia oskarżonego k. 35-36, 65

dane o karalności k. 40-41

dane o osobie k. 37 /

Sąd zważył, co następuje:

Analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego prowadzi do wniosku, iż oskarżony P. S. jest winny popełnienia zarzucanego mu czynu. Sąd czyniąc ustalenia faktyczne oparł się na materiale dowodowym zgromadzonym w toku przeprowadzonego postępowania. Ten materiał dowodowy pozwolił ustalić istotne okoliczności dotyczące przebiegu zdarzeń i odpowiedzialności oskarżonego.

W świetle zeznań przesłuchanych w sprawie świadków, jak również w oparciu o wyjaśnienia samego oskarżonego, a także w oparciu o pozostałe dowody, zarówno sprawstwo jak i wina oskarżonego co do zarzucanego mu czynu nie budzi, w ocenie Sądu, wątpliwości.

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się na nie budzących wątpliwości zeznaniach świadków przesłuchanych do sprawy i zeznających na okoliczność przestępstwa popełnionego przez tego oskarżonego, to jest M. R., W. J., D. S. (1), N. T. (1). Świadców ci, w zakresie zarzutu stawianego oskarżonemu, w jego ramach podmiotowo- przedmiotowych, to jest co do faktu z jednej strony obecności oskarżonego w okolicach baru (...) i danym czasie oraz faktu zaistnienia uszkodzenia opisanego w zarzucie, zeznawali na powyższe okoliczności odpowiednio w sposób wewnętrznie spójny i logiczny. Ich zeznania cechuje na te okoliczności i tym określonym zakresie i części konsekwencja. Przesłuchiwani podawali na powyższe, dokładnie, szczerze, w sposób pełny i jasny okoliczności sprawy, które były im wiadome, o których wiedzieli, to jest w których uczestniczyli, widzieli lub słyszeli, lub które w określony sposób z ich punktu widzenia zinterpretowali, co do odpowiedzialności oskarżonego. Przesłuchani świadkowie zeznawali jedynie na temat okoliczności, im wiadomych.

Świadek M. R. to właściciel auta oraz pracownik baru do którego przybył oskarżony i osoba, która została pokrzywdzona przestępstwem. W/w zeznawał na okoliczność zachowania się oskarżonego w tkacie jego obecności w okolicach baru także w zakresie uszkodzenia pojazdu, co przekazać miał mu jego kolega oraz powstałej szkody w mieniu.

Świadek W. J. to pracownik baru, do którego przybył oskarżony ze znajomymi. W/w zeznawał, zatem na okoliczność zachowania się oskarżonego przed barem, także w zakresie dokonania przedmiotowego uszkodzenia opisanego w zarzucie. Podnosząc, zgodnie z wyjaśnieniami oskarżonego, iż dokonał tego P. S..

Świadek D. S. (1) i N. T. (1) to znajomi oskarżonego, którzy przybyli z nim do baru. W/w zeznali zatem iż w określonym miejscu i we wskazanym czasie znajdowali się z oskarżonym, oraz że miało miejsce zdarzenie z ochroniarzami z baru.

W ocenie Sądu, zeznania powyższych świadków w odpowiednim zakresie i części, na okoliczność zarzutu stawianego oskarżonemu i w tym zakresie wykorzystane zasługują na wiarę i pozwoliły na poczynienie ustaleń stanu faktycznego w sprawie i wydanie prawidłowego rozstrzygnięcia, co do odpowiedzialności oskarżonego.

W zakresie wyjaśnień oskarżonego Sąd dał wiarę składanym przez niego wyjaśnieniom. Oskarżony bowiem w swoich wyjaśnieniach konsekwentnie w trakcie całego postępowania przyznawał się do stawianego mu zarzutu, które to przyznanie się do winy, odpowiada

poczynionym ustaleniom i koresponduje z pozostałym uznanym za wiarygodny materiałem dowodowym. Oskarżony ten ponadto, skorzystał z art. 335 § 1 kpk i dobrowolnie poddał się karze.

Ustalając stan faktyczny w sprawie Sąd oparł się również na materiale dowodowym w postaci dowodów z dokumentów przedłożonych do sprawy i ujawnionych na rozprawie. Dowody te, które wykorzystane zostały w ustaleniach stanu faktycznego w sprawie, Sąd uznał za w pełni wiarygodne. Korespondują one ze sobą, są spójne nie zawierają sprzeczności oraz korespondują z zeznaniami przesłuchanego świadków i oskarżonego w odpowiednim zakresie, którym Sąd dał wiarę, jak również okoliczności, w których zostały sporządzone oraz osoby je sporządzające lub uczestniczące w czynnościach z nimi związanych, w pełni zasługują na wiarygodność. Brak jest jakichkolwiek zasadnych podstaw lub okoliczności, które wskazywałyby na niewiarygodność dowodów wykorzystanych przez Sąd. Nie zostały wskazane fakty, które podważałyby wykorzystywane i uznane przez Sąd za wiarygodne dowody z dokumentów i w oparciu, o które do okoliczności dowody te należałoby zdyskwalifikować.

Przy ustaleniach sprawy Sąd oparł się także na dowodach w postaci danych o karności, w zakresie ustalanie uprzedniej karalności oskarżonego oraz danych o osobie w zakresie ustaleń sytuacji oskarżonego.

Nadmienić należy, iż jedną z elementarnych zasad procesu karnego, jest wyrażona w art. 7 kodeksu postępowania karnego zasada swobodnej oceny dowodów. Kierując się tą regułą Sąd rozważył wszystkie zgromadzone w sprawie dowody i na ich odstawie wysnuł wnioski dotyczące rozstrzygnięcia niniejszego procesu. Nie przekraczając, zatem zastrzeżonej mu ustawą swobody, ustalił stan faktyczny będący logiczną konsekwencją zgromadzonych dowodów. Ocena ta pozostając swobodną nie może być uznana za dowolną. Poczynione ustalenia faktyczne dają podstawę do niewątpliwego przyjęcia sprawstwa oskarżonego.

Oskarżony dopuścił się w ramach zarzucanego mu czynu przestępstwa zniszczenia mienia albowiem w sposób opisany w zarzucie w dniu 24 sierpnia 2014r. w O. przy ul. (...) na parkingu przed klubem nocnym U (...) kopiąc w zaparkowany samochód osobowy marki M. (...) nr rej. (...) dokonał jego uszkodzenia w postaci wgniecenia powierzchni lewego błotnika powodując straty w mieniu na kwotę 1062 zł. netto (1306,26 zł. brutto z vat)

Oskarżonemu zarzucić można stosunkowo duży stopień zawinienia w trakcie popełnienia czynu. Brak jest okoliczności winę wyłączających. Oskarżony ten jest osobą pełnoletnią. Brak było podstaw do ewentualnego zakwestionowania jego poczytalności. Nie zachodzą również inne przesłanki pozwalające wyłączyć winę oskarżonego co do popełnienia przypisanego mu czynu. Od oskarżonego można było wymagać zachowania zgodnego z prawem. Miał on pełną świadomość, iż popełnia czyn bezprawny. Wiedział, iż jego zachowanie jest działaniem niedozwolonym, niezgodnym z przyjętymi regułami zachowania. Oskarżony ten miał zatem pełną świadomość bezprawności swojego działania. Pomimo to zachował się w sposób zabroniony, a więc naruszający określone normy prawne.

Wymierzając oskarżonemu karę za dokonane przestępstwo Sąd kierował się dyrektywami określonymi w art. 53 kk. Uwzględniono, zatem rodzaj naruszonego dobra, stopień szkodliwości społecznej czynu jak i zawinienie sprawcy.

Do okoliczności negatywnych mających wpływ na rodzaj i wymiar kar zaliczyć należy pełna rozmyślność działania, świadomość, co do bezprawności podejmowanych decyzji, wagę naruszonych przez oskarżonego obowiązków, negatywny odbiór społeczny popełnionego czynu, wartość wyrządzonej czynem karalnym szkody, działanie pod wpływem alkoholu.

Na społeczną szkodliwość czynów oskarżonego ma wpływ fakt, iż działał on bez zasadniczego powodu, jedynie celem wyładowania swojej złości, działał z determinacją, w pełni umyślnie, skierował swoje działanie przeciwko szczególnemu dobru chronionemu prawem, to jest prawu własności innych podmiotów, działał z określoną determinacją, należy mieć na uwadze dodatkowo sposób działania sprawcy oraz wagę i naganność takiego działania.

Do okoliczności łagodzących wobec oskarżonego Sąd zaliczył jego przyznanie się do winy, okazaną skruchę i wolę poprawy, brak negatywnej opinii o nim.

Mając na uwadze powyższe okoliczności, Sąd wymierzył oskarżonemu za przestępstwo określoną w wyroku karę tam wskazaną, wynikającą jednocześnie z zaproponowanych przez samego w/w, warunków skazania w ramach instytucji dobrowolnego poddania się karze. W ocenie Sądu taka kara w przedmiotowym wymiarze w pełni spełni swoje cele.

W tej sprawie w ocenie Sądu zostały spełnione wobec oskarżonego ustawowe przesłanki określone w art. 69 § 1 kk i art. 70 § 1 kk. To powoduje, że łagodniejsze potraktowanie w postaci warunkowego zawieszenia wykonania kary może mieć zastosowanie. Sąd, zatem warunkowo zawiesił temu oskarżonemu orzeczoną karę pozbawienia wolności na okres próby określony w wyroku. Pomimo wagi popełnionych czynów można uznać, że dana oskarżonemu szansa w postaci warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary może spełnić swoje zadanie i ustrzec go od popełniania nowych przestępstw. W ocenie Sądu w przedmiotowym przypadku, cele kary w stosunku do oskarżonego spełni kara z warunkowym zawieszeniem niż kara bezwzględna. Należy tu bowiem dać prymat celom wychowawczym i zapobiegawczym kary wobec oskarżonego niż odpłaty za popełniony czyn. W ocenie Sądu, zatem warunkowe zawieszenie wykonania kary, da szansę oskarżonemu na powrót do normalnego życia zgodnego z zasadami prawa i porządku publicznego, natomiast kara izolacyjna może powyższego nie spełnić.

Sąd, zatem warunkowo zawiesił oskarżonemu orzeczoną karę pozbawienia wolności na okres próby określony w wyroku. Sąd przyjął, iż w przypadku oskarżonego, ze względu na jego właściwości i warunki osobiste oraz charakter popełnionych przestępstw wymagane jest orzeczenie okresu próby w takim wymiarze, co powinno skłonić go do przestrzegania porządku prawnego i nie popełniania w szczególności tego rodzaju przestępstw w przyszłości. Dlatego też ustalony został okres próby w powyższej wysokości. Sąd uznał, iż orzeczona kara z takim okresem zawieszenie spełni w większym stopniu swoją rolę kary w stosunku do oskarżonego, niż kara bezwzględna.

Wyrok wywiera również skutki w zakresie prewencji ogólnej, ma zatem oddziaływać na społeczeństwo. Dlatego też zdaniem Sądu wymierzona oskarżonemu kara spełni powyższe zadanie, mając w szczególności na uwadze wagę tego rodzaju przestępstw oraz ich negatywny odbiór społeczny, a także zagrożenie społeczne związane z ich popełnianiem.

Całokształt przedstawionych okoliczności sprawił, że Sąd orzekł jak w dyspozytywnej części wyroku. Uznając, iż orzeczona kara jest współmierne do znacznego stopnia społecznej szkodliwości czynu i zawinienia sprawcy, a także będą skutecznym środkiem do zwalczania tego typu przestępczości, a indywidualnie wobec oskarżonego pozwoli na zrozumienie błędnego postępowania i uniknięcie w przyszłości podobnych czynów.

Mając na uwadze, iż w wyniku przestępstw zaistniała szkoda, która nie została naprawiona, wobec pokrzywdzonego, Sąd na podstawie art. 46 § 1 kk, w oparciu o złożony przez prokuratora wniosek i będąc nim związany, orzekł wobec oskarżonego, w odpowiednim zakresie, obowiązek jej naprawienia.

Rozpoznając wniosek Prokuratora w trybie art. 335 § 1 kpk, w zakresie obowiązku naprawienia szkody w trybie art. 46 § 1 kk, Sąd dostrzegł, że zawiera on określenie dokładnego terminu, w którym szkoda taka ma być naprawiona. Powyższa okoliczność była przedmiotem pogłębionej analizy i oceny Sądu. Sąd w pierwszej kolejności uznał, że złożenie takiego wniosku został przez Urząd Prokuratorski przemyślane, dokonane celowo i w sposób odpowiedzialny, nie natomiast w wyniku ewentualnej pomyłki lub nierozwagi. Znajduje to swoje odzwierciedlenie w fakcie, że takie właśnie rozstrzygnięcie została ustalona z oskarżonym i zaakceptowane przez Prokuraturę Rejonową w Opolu. Mając to na uwadze, Sąd rozważył, czy taki wniosek i takie rozstrzygnięcie może zostać zaakceptowane i przeniesione do wyroku. Jest faktem, że generalnie przy art. 46 § 1 kk nie orzeka się terminu obowiązku naprawienia szkody jak to ma miejsce np. przy art. 72 § 1 kk. Sąd jednak rozważał, czy jeżeli taki wniosek został ustalony pomiędzy oskarżonym a Prokuratorem, i w sposób zamierzony złożony do Sądu, może on jednak, w drodze wyjątku,

zostać zaakceptowany czy należy odmówić jego uwzględnienia. W ocenie Sądu pomimo odmiennej przyjętej oceny powyższego, wniosek taki mógł zostać zaakceptowany i uwzględniony.

Obowiązek naprawienia szkody z art. 46 § 1 kk to specyficzny środek umiejscowiony w kodeksie karnym jako środek karny. W/ w orzeczenie ma zatem charakter mieszany obok elementu cywilistycznego zmierzającego do zaspokojenia słusznych interesów pokrzywdzonego, wynikających z powstałej szkody, to jest jej prostemu naprawieniu, ma także charakter karnistyczny, to jest odpowiada wszystkim celom jakie stawia się karze i środkom karnym wobec oskarżonego tak w zakresie prewencji ogólnej jak i szczególnej. Zatem także ten środek ma spełnić stawiane cele na gruncie prawa karnego. Tym, samym potencjalnie rozstrzygnięcia w tym zakresie również nie mogą tracić z pola widzenia elementów spójnych dla orzekania w procesie karnym. W ocenie Sądu wyjątkowe określenie terminu wpisuje się w powyższe ramy. Oskarżony bowiem obok obowiązku naprawienia szkody, dostaje dodatkowo jasne ramy czasowego jego spełnienia. Dodatkowo nakłada się na niego obowiązek świadczenia w określonym czasie i terminie, możliwie krótkim i ograniczonym. W ocenie Sądu także rozstrzygnięcie dodatkowo wzmacniać może element oddziaływania na oskarżonego, w zakresie prewencji indywidualnej, to jest zmuszając go do określonego świadczenia w narzuconych ramach czasowych, jak również prewencji ogólnej dając sygnał, że naprawienie szkody nastąpi i to dodatkowo w ramach czasowych jasno określonych i wyznaczonych przez Sąd. W ocenie Sądu takie zatem rozstrzygnięcie może znaleźć swoje uzasadnienie. Ponadto należy zauważyć, iż wyrok zapadł w ramach art. 335 § 1 kpk, to jest pełnego konsensusu stron, które mając świadomość podejmowanych decyzji i wolna wole, podjęły takie, a nie inne zobowiązania. Tym samym kwestionowanie powyższego, w sytuacji gdy oskarżony dodatkowo zgodził się dobrowolnie określić termin w którym dokona obowiązku naprawienia szkody nie wydaje się zasadne i potrzebne. Z tych względów Sąd uznał, że można zaakceptować wniosek Prokuratora w tym zakresie przyjmując, iż nie jest on pomyłką tego urzędu, a działaniem mającym swój cel.

Orzeczenie w przedmiocie opłat i kosztów procesu uzasadniają powołane przepisy prawa i są konsekwencją wydanego wyroku skazującego.

Mając powyższe na uwadze należało orzec jak w wyroku.